

ΕΝΑΣ ΑΣΚΗΤΗΣ ΣΤΗΝ ΣΙΒΗΡΙΑ

Μία συνάντηση στά δάση

Ἡ ζωή τῶν ἀσκητῶν καί ἐρημιτῶν προκαλεῖ θαυμασμό στόν ἄνθρωπο τοῦ 21ου αἰῶνα, ὁ ὁποῖος κάθε ἄλλο παρά τήν ἄσκηση καί τήν ὀλιγάρκεια ἐφαρμόζει στήν ζωή του. Ἡ ἀσκητική ζωή φαντάζει σέ ἐμᾶς ἕνα τρόπο ζωῆς πού ἀνάγεται στό μακρινό παρελθόν καί πού ὡς τέτοιος θεωροῦμε ὅτι ἔχει ἐκλείψει ἀπό τήν ἐποχή μας. Ἡ συνάντηση πού περιγράφεται παρακάτω, ὅμως, ἀποδεικνύει ὅτι καί σήμερα υπάρχουν ἄνθρωποι πού ἀγωνίζονται ἀκολουθώντας τόν ἐρημιτισμό, παλεύοντας μέ τά πάθη τους ἀλλά καί τίς δυσκολίες τῆς Φύσης.

τού αρχιμ. Νεκταρίου Ἀντωνόπουλου, καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Σαγματᾶ

Βρέθηκα γιὰ πρώτη φορά στὴν Ρωσία τὴν περίοδο τῆς περσετρόικα. Ἔβλεπε παντοῦ κανεῖς ἐκκλησιαστές γκρεμισμένες καὶ ἐρειπωμένες. Ἐκκλησίες πού κάποτε κτίστηκαν μὲ πολὺ μεράκι καὶ ἀρκετὰ χρήματα. Ὁ ἱερομόναχος συνοδός μου κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε: «Τί λαός εἴμαστε! Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πού κτίζουμε τοὺς ναοὺς, οἱ ἴδιοι τοὺς καταστρέφουμε». «Λαὸς ἀκροτήτων», τοῦ εἶπα. Συμφώνησε.

Καὶ πράγματι. Ἡ χώρα πού πολέμησε μὲ πρωτοφανές μίσος καὶ μένος τὴν Ἐκκλησία στὸν 20ό αἰώνα, ἀνέδειξε παράλληλα χιλιάδες νεομάρτυρες. Ὁ ἴδιος λαός πού αἰῶνες τώρα μαστιζέται ἀπὸ τὸν ἀλκοολισμό, αὐτὸς καὶ ἀνέδειξε τοὺς μεγάλους στάρετς. Ὁ κατάλογος εἶναι μακρύς. Γιὰ νὰ ἐπαληθευθεῖ καὶ πάλι ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, «ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. 5,20).

Διάβαζα ἀπὸ παλιά γιὰ τοὺς ἀσκητὲς τῆς Ρωσίας πού ἀγίασαν στὰ δάση τῆς. Ἡ ζωὴ τους προκαλεῖ τὸν θαυμασμό. Δὲν εἶχαν νὰ παλέψουν μόνο μὲ τὸν ἑαυτό τους, μὲ τὰ πάθη τους, μὲ τὸν διάβολο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν φύση, τίς καιρικὲς συνθήκες πού εἶναι τόσο δύσκολες καὶ ἐπικίνδυνες. Εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς οἱ Ρῶσοι ἀσκητὲς καὶ ἐρημίτες ἐξέλιπαν πλέον. Διαφεύσθηκα ὅμως. Ἐντελῶς ἀπρόσμενα συνάντησα κάποιον σύγχρονό μας ἀσκητή, ἐντελῶς ἀγνωστο στοὺς πολλοὺς, χαμένο κάπου στὰ ἀπέραντα δάση τῆς Σιβηρίας.

Ἡ πρώτη συνάντηση

Μὲ μία παρέα φοιτητῶν ἀπὸ τὸ Κέντρο Νεότητος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ταξιδεύσαμε στὴν βορειοδυτικὴ Σιβηρία. Βρεθήκαμε στὸ Σοβέτσκι, μία νέα πόλη, ὅπως καὶ ὅλες οἱ ἄλλες στὴν περιοχή. Στὸν ξύλινο ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου οἱ πιστοὶ προστρέχουν νὰ προσκυνήσουν τὸν σταυρὸ μὲ Τίμο Εὐλο πού Ἱ. Μονῆς μας. Ὁ ἐφημέριος π. Σέργιος γύρισε καὶ μοῦ εἶπε: «Θά σοῦ γνωρίσω ἕνα ἀσκητή, τὸν Βλαδὶμηρο. Εἶναι ἀκόμα λαϊκός. Κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἁγία Πετρούπολη καὶ ἦταν καθηγητὴς Δασολογίας. Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια τὰ ἄφησε ὅλα καὶ ἐγκαταστάθηκε σὲ ἕνα δάσος, περίπου 150 χιλιόμετρα ἀπὸ ἐδῶ. Ζεῖ ἐντελῶς μόνος του σὲ ἕνα ξύλινο σπιτάκι πού κατασκεύασε ὁ ἴδιος. Βγαίνει μία φορά τὸν χρόνο στὸν κόσμο. Ἐρχεται σ' ἐμένα, ἐξομολογεῖται, κοινοῦ καὶ ἐπιστρέφει πάλι στὸ ἀσκητήριο. Δὲν τρώει ποτέ κρέας. Μόνο ψάρια ἀπὸ τὰ ποτάμια, μανιτάρια καὶ φρούτα τοῦ δάσους. Ἐτυχε αὐτὲς τίς μέρες νὰ ἔλθει καὶ σὲ λίγο θά ἔρθει νὰ προσκυνήσει».

Μοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ τὴν περιέργεια. Σὲ λίγο διέκρινα κάποιον στὴν σειρά ἀρκετὰ ἀτμῆλιπτο, μὲ γένια καὶ ἀκτένιστα μαλλιά. Ἰπολόγησα πὼς πρόκειται γιὰ τὸν Βλαδὶμηρο. Ρώτησα τὸν π. Σέργιο καὶ αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε: «Ὅχι δὲν εἶναι αὐτός, ἀλλὰ ὁ ἀμέσως ἐπόμενος». Κοίταξα πίσω καὶ διέκρινα ἕνα

άνθρωπο που δεν έμοιαζε για άσκητης. Ήταν σχετικά καλά ντυμένος, με μικρό περιποιημένο γένι και χοντρά γυαλιά. 'Ο π. Σέργιος κατάλαβε την άπορία μου. «Μην ξεγελλέσαι. Αυτός είναι. Όμως εκτός από μένα και πέντε-έξι ακόμα κανείς δεν τον γνωρίζει. Είναι πολύ άπλος και ταπεινός και θέλει να ζει στην αφάνεια. Όταν βγαίνει στον κόσμο, είναι αρκετά περιποιημένος για να μην τον καταλάβει κανείς. Και πράγματι τ'άχει καταφέρει. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι γύρω του, βλέποντας έναν αξιοπρεπή κύριο, δέν μπορούν να υποψιαστούν τί θησαυρός κρύβεται ανάμεσά τους».

'Ο Βλαδίμηρος πλησίασε. Προσκύνησε τον σταυρό με ευλάβεια. Ήθελε να πάρει ειχή. Δέν έχασα την ευκαιρία. Κράτησα τό χέρι του. Λίγα δευτερόλεπτα σωτηής.

- Νιώθω ότι οι καρδιές μας έχουν κάτι κοινό, ψέλλισα αμήχανα.

Χαμογέλασε. Μέ κοίταξε στά μάτια.
 - Κι εγώ, άπάντησε τό ίδιο αμήχανα.
 - Πώς πάει ό αγώνας εκεί στην έρημο;
 - Μέ τήν χάρη του Θεού αγωνιζόμαστε.
 - Έχεις πολύ καιρό εδώ στην Σιβηρία;
 - Κοντεύω τά δέκα χρόνια.
 - Φαίνεται νέος άνθρωπος.
 - Είμαι σαράντα χρονών.
 - Τί σ' έκανε να αφήσεις τήν Πετρούπολη, τήν καριέρα σου και να βρεθείς στην έρημιά τής Σιβηρίας;
 - Δέν μπορώ να άπαντήσω εύκολα. Μία έσωτερική παρόρμηση, ή χάρη του Θεού, ή αγάπη για τήν έρημική ζωή. Άγαπώ πολύ τήν ήσυχία.

- Πώς περνάς τήν μέρα σου;
 - Μέ τήν προσευχή και τήν μελέτη. Ζωγραφίζω και εικόνες σάν διακόνημα.

- Τί διαβάζεις κυρίως;
 - Άγαπώ πολύ τόν άββά Ίσαάκ τόν Σύρο, τόν άββά Δωρόθεο και τούς άλλους Πατέρες.
 - Ποιές είναι οι μεγαλύτερες δυσκολίες ενός έρημιτη;

- Είναι πολλές. Και πρακτικές και πνευματικές. Οι πειρασμοί και οι επίθεσεις του πονηρού είναι πολλές φορές έντονες. Συχνά μου χτυπούν δυνατά τήν πόρτα, φωνάζουν, άπειλούν. Μία μέρα κτυπούσαν τήν πόρτα και φώναζε μία άγρια γυναίκα φωνή. Άρχισα τό «Κύριε έλέησον». Ή φωνή άγρίεψε πιό πολύ. «Τί λές τό "κύριε έλέησον"; Άνοιξε μου γρήγορα». Φοβήθηκα πάρα πολύ, άπ' τήν κορφή ως τά νύχια.

- Πώς άντέχεις;
 - Κάνω ύπομονή, πολλή ύπομονή. Έλπίζω στό έλεος του Θεού.

- Τόν χειμώνα πώς άντέχεις μέσα στο πολικό κρύο;
 - Τό άντιμετωπίζω. Κόβω ξύλα, έχω φτιάξει μία σόμπα και ζεσταίνομαι.

Τού έδωσα μία εικόνα του άγιου Νεκταρίου. Στο κάτω μέρος, σέ ειδική θήκη, ύπρχε μικρό λείψανο του άγιου.

- Ευχαριστώ πολύ. Γνωρίζω τόν άγιο Νεκτάριο. Είναι πολύ γνωστός σ' όλη τήν Ρωσία. Και πολύ θαυματουργός. Κυρίως θεραπεύει τούς καρκινοπαθείς!

- Πράγματι, έτσι είναι.
 - Ευχαριστώ που μάς φέρατε και τόν Τιμιο Σταυρό. Όταν τόν άντίκρυσα, σπαρτάρισε ή καρδιά μου. Ήταν μεγάλη ευλογία για μένα να προσκυνήσω. Ήθαλε έπειτα από δύο χρόνια εδώ και μόνο για τρεις

Άναμνηστική φωτογραφία μπροστά στην καλύβα που κατασκεύασε μόνος του ό Βλαδίμηρος.

μέρες. Και συνέπεσε να βρίσκεται εδώ ό Σταυρός. Ευχαριστώ τόν Θεό γι' αυτή τήν αγαθή σύμπτωση. Φεύγω πιό δυνατός.

- Μέ τά πόδια θά γυρίσεις;
 - Όχι, είναι πολύ μακριά. Κάνω ώτοστόπ μέχρι ένα σημείο και από εκεί μέ τά πόδια.
 - Χάρηκα πολύ για τήν γνωριμία. Ό Θεός να σε ενισχυει!

- Ευχαριστώ πολύ! Νά μέ θυμάστε στίς άγιες προσευχές σας.
 - Και έσύ όλους μας. Ευχόμαι να ξανασυναντηθούμε.

Ίσως ή ειχή να ήταν τυπική. Πώς να ξαναβρεθεί κανείς σέ αυτά τά μέρη και μάλιστα στό άσκητήριο; Και όμως, πολύ σύντομα πραγματοποιήθηκε.

Στό άσκητήριο του Βλαδίμηρου

“Ένα μήνα αργότερα βρέθηκα στην Μόσχα για δεκαπέντε μέρες με τον Τιμιο Σταυρό, προσκεκλημένος από τον πατριάρχη Ρωσίας κ. Αλέξιο. Οι μέρες ήταν πολλές. Η παραμονή τρεις μέρες στην Μόσχα θά ήταν πληρετική. Τό κυκλοφοριακό χάος και όλα τ’ά προβλήματα μιάς μεγαλούπολης κάνουν τήν ζωή άφορητη. Εύκαιρία γιά άπόδραση. Η άπόσταση γιά τό Σοβέτσκι μόνο (!) τρεις ώρες με τό άεροπλάνο. “Όσο Αθήνα-Μόσχα, Τηλεφωνήσαμε στον π. Σέργιο: «Άν έλθουμε, θά μπορούσαμε νά πάμε στον Βλαδίμηρο;». ‘Ο π. Σέργιος δέχτηκε με πολλή χαρά. Με μία μόνο ένσταση. Νά βοηθήσει ό καιρός, κυρίως νά μήν χιονίζει, γιατί ή περιοχή είναι δύσβατη κι επικίνδυνη.

‘Ο π. Σέργιος ετοιμάζει τό γεύμα στην πρωτόγονη εστία μπροστά στό ξύλινο σπίτι του Βλαδίμηρου.

‘Ετοιμαστήκαμε γρήγορα. “Ήμασταν τρεις από τήν Ελλάδα και ό μεταφραστής μας. Τό πρώτο πρόβλημα ήταν τό άεροπλάνο. Δυστυχώς ήταν κλεισμένες όλες οι θέσεις. Άναγκαστήκαμε νά πάμε μέσω Τιουμέν και Χάντι Μανσίικ. Τρεις πτήσεις, συνολικά έξι ώρών και με άεροσκάφη που θά έπρεπε πολλά χρόνια πριν νά έχουν άποσυρθεί.

‘Ο π. Σέργιος μ’άς φιλοξένησε στό σπίτι του, δίπλα στην εκκλησία. Τήν άλλη μέρα μ’άς εϋπνησε από τίς πέντε τό πρωί. “Έφερε καλιά ρούχα και μεγάλες ψηλές γαλότσες. Βγήκαμε στον δρόμο. ‘Η μέρα φαινόταν καλή, αλλά τό κρύο ήταν τσουχερό. Δύο μεγάλα τζιπ μ’άς περίμεναν. Μαζί μας ό π. Σέργιος και άλλοι πέντε ένοριτές του, συνηθισμένοι σέ περιπέτειες.

Άκολουθήσαμε τόν δημόσιο δρόμο ανατολικά με κατεύθυνση τήν πόλη Ούράμ. Τό τοπίο συνηθισμένο

σιβηρικό. Δάση άπέραντα, συχνά καμένες εκτάσεις, ποτάμια, λίμνες, βάλτοι. Και βέβαια ό άνοιχτός όριζωντας. Δέν υπάρχουν βουνά, ούτε λόφοι γιά νά έμποδίσουν τήν θέα. “Έπειτα από τρεις ώρες και εκατόν πενήντα χιλιόμετρα πορεία σταματήσαμε σέ ένα ποτάμι μέσα στό δάσος. ‘Ο Ντίμα, ένα νέο παιδι που ξεχώριζε γιά τήν ευγένεια και τήν καλοσύνη του, προσφέρθηκε νά πάει νά βρει τό καλύβι του Βλαδίμηρου, γιατί είχαν τέσσερα χρόνια νά τόν επισκεφθούν και δέν θυμόταν που είναι ακριβώς. “Όταν τό εύρισκε, θά γύριζε νά μ’ας πάρει.

Μείναμε οι όπόλοιποι πίσω. ‘Ο π. Σέργιος μ’ας κάλεσε νά μαζέψουμε μανιτάρια. Μ’ας έδειξε ποιά είναι τά δηλητηριώδη. “Όσα είναι όμορφα και πολύχρωμα.

Στήν έρημο της Σιβηρίας «μόνος μόνο Θεώ». ‘Εδώ και δέκα χρόνια σέ ένα δάσος, περίπου 150 χιλιόμετρα από τό Σοβέτσκι.

Πράγματι, ήταν σάν νά τά είχε ζωγραφίσει κανείς. Μετά βγήκαμε στό ποτάμι. Τρεις ψαράδες μαζεύσαμε τά δίχτυα, που ήταν γεμάτα ψάρια. Μ’ας χάρισαν μάλιστα μιά σακούλα ψάρια. “Έπειτα από μία ώρα ό Ντίμα επέστρεψε και μ’ας ανακοίνωσε ότι βρήκε τό σπίτι, αλλά ό Βλαδίμηρος έλειπε.

‘Απογοήτευση! Νά φτάσουμε ως εδώ και νά μήν τόν βρούμε; Παρ’ όλα αυτά, αποφασίσαμε νά πάμε. Τό δάσος δύσβατο, χωρίς μονοπάτι. Συχνά γινόταν τόσο πυκνό, που αναγκάζομασταν νά σπάμε τά κλαδιά. ‘Ο μεγάλος κίνδυνος είναι οι βάλτοι που κρύβονται κάτω από τά χορτάρια. ‘Ο ένας από τήν παρέα μας, άμαθος όπως έλοι μας, έπεσε σέ ένα λάκκο. Βουλιάξε ως τό γόνατο. Ετυχώς οι γαλότσες ήταν ψηλές. Τόν βγάλαμε με δυσκολία. Συνεχίσαμε πιό προσεκτικά. Τό δάσος έγινε πιό δύσβατο. “Όρα είναι νά βγει καμιά άρκουδά!

Νέο πρόβλημα παρουσιάστηκε. Ένα μικρό ποταμάκι. Οι όρθες βουλιάζουν και πρέπει να πάρεις φόρα για άλλα. Οι πύο νέοι τά κατάφεραν. Βρέθηκα σέ διλλημα. Τελικά βρήκα τήν λύση. Έκοφα ένα χοντρό κλαδί, τό έβαλα στό ποτάμι -σχεδόν δύο μέτρα ό βυθός- και έπιχειρήσα... άλλα επί κοντώ! Σέ πεντακόσια μέτρα περίπου, βρεθήκαμε σέ ένα γαλήνιο δάσος με πανύψηλα μέτρα. Στό κέντρο του δάσους βρισκόταν τό άσκητήριο, ή μικρή Ξημα του Βλαδίμηρου, φτιαγμένο από τόν ίδιο με τήν φυσική τεχνητή. Οι κορμολί ένώνονται άριστοτεχνικά και δέν ύπάρχει πουθενά καρφή για νά δεθούν μεταξύ τους. Πάνω από τήν μικρή πόρτα ή ήμερομηνία κατασκευής: 1995. Μέσα, τό κελλί ήταν πολύ στενό και χαμηλοτάβανο. Δεξιά ένα τραπέζι και στην γωνία τό εικονοστάσι. Στό τραπέζι μπροστά από τό παράθυρο άπλωμένες ντομάτες. Αυτό μάς έδωσε τήν έλπίδα ότι κάπου κοντά είναι και θά γυρίσει. Άριστερά ένα στενό κρεβάτι και πάνω ένα ράφι με λίγα βιβλία. Πήρα στό χέρι μου τό πρώτο βιβλίο. Τί έκπληξη! «Στάρετς Ιάκωβος Τσαλικης», σέ ρωσική έκδοση. Βρήκαμε στην αΐλή. Ό π. Σέργιος με τήν παρέα του άναψαν φωτιά, βρήκαν μία παλιά, καπνισμένη κατσαρόλα και έβαλαν να φτιάξουν ψαρόσουπα. Ό Ντίμα έφυγε για τό άλλο καλύβι που έφτιαξε ό Βλαδίμηρος πύο βαθιά στό δάσος μήπως τόν βρει εκεί. Πέρασαν δύο ώρες άκόμη. Καθήσαμε νά φάμε. Ήταν όλα νόστιμα. Όμως ή ώρα περνούσε.

Ή δευτέρα συνάντηση

Έπειτα από προτροπή του π. Σεργίου φωνάξαμε τό όνομα του όλοι μαζί. Πέρασε άλλη μια ώρα. Και τότε μέσα από τά δέντρα έμφανίστηκε ό Ντίμα με τόν Βλαδίμηρο.

- Δέν τό πιστεύω. Βλέπουν καλά τά μάτια μου; Είναι δυνατόν; άναφώνησε.

Έχασε τά λόγια του. Στιγμές συγκινητικές.

- Μπήκαμε στό κελλί σου και βρήκαμε φρέσκιες ντομάτες. Ύπολογίσαμε ότι θά είσαι κοντά.

- Όχι, δέν είναι έτσι. Μάλλον κάποιος κυνηγός θά πέρασε και τίς άφησε. Τό καλοκαίρι δέν μένω εδώ, γιατί έχει φασαρία.

- Δηλαδή;

- Νά, περνούν πού και πού κάποιος κυνηγός κι εγώ θέλω τήν ήσυχία. Έχω φτιάξει κι ένα άλλο καλύβι πύο πέρα. Για νά έρθει κανείς εκεί, πρέπει νά έχει βάρκα για

νά περάσει τό ποτάμι που είναι μεγάλο. Έτσι δέν με έννοχλει κανείς. Τόν χειμώνα έρχομαι εδώ.

- Κι εσύ πώς ήρθες;

- Έχω μία μικρή βαρκούλα και περνώ. Άκουσα τίς φωνές σας κι έτσι ήρθα. Στόν δρόμο βρήκα και τόν Ντίμα. Δέν τόν πίστεψα ότι ήρθες. Πού νά τό φανταστώ, από τήν Έλλάδα εδώ στην άκρη τής γής...

Έβγαλε από τό σακιδίό του φρέσκα ψάρια και παστά. Ετοιμάστηκαν κι αυτά σύντομα. Με πήρε παράμερα και μου ειπε:

- Θέλω νά σε ευχαριστήσω. Όπως σου είχα πει, εδώ ή ζωή είναι πολύ δύσκολη. Οι επίθεσές των δαιμόνων

Άριστερά: Παναγία Umilienta (Θρηγοδόσσα) του άγίου Σεραφείμ του Σάρωφ. Αντίγραφο της άγιογραφεί ό Βλαδίμηρος. Δεξιά: Τό Καθολικό τής Ι. Μ. Άγίου Σεραφείμ του Σαρώφ στό Ντιβέγεβο.

είναι ώρες-ώρες έντονες. Πολλές φορές παραλύω. Δέν έχω κουράγιο για τίποτα. Ούτε έχω διάθεση για προσευχή, για μελέτη. Μία παράλυση, μία άκηδία... Από τήν άρχή του καλοκαιριού άρρώσθησα. Ένας λόγος πού ήρθα τότε στό Σοβέτσκι ήταν νά με δει ένας γιατρός. Μου ειπε ότι δέν βρίσκεί κάτι, αλλά χρειάζεται νά δυναμώσω, νά τρώω καλά. Τί νά του εξήγησω όμως; Γύρισα πίσω με τό πολύτιμο δώρο σου, τήν εικόνα του άγίου Νεκταρίου. Μεγάλος άγιος! Με θεράπευσε. Και μου συμπαραστέκεται στους πειρασμούς, τώρα τους άντιμετώπιζω χωρίς φόβο. Κάθε μέρα του διαβάζω τούς χαιρετισμούς του.

- Ύπάρχουν περίοδοι έντασης και ύφεσης;

- Ναι. Όταν κανείς προσπαθεί και αγωνίζεται περισσότερο, τότε αύξάνει και ό πόλεμος. Όταν ζει πύο άπλά, ελαττώνεται.

Τόλημα μία έρώτηση πού από τήν πρώτη στιγμή τριγυρίζει στό μυαλό μου.

- Δέν είναι επικίνδυνο νά ζει κανείς μόνος του, χωρίς πνευματικό όδηγό;

- Είναι πράγματι επικίνδυνο. Έλλοχεύει ό κίνδυνος τής πλάνης. Κάποιες φορές ό δαίμονες μου έμφανίστη-

κάν με την μορφή του Χριστού για να με ξεγελάσουν. Με την χάρη του Θεού τό κατάλαβα. Έλπίζω στό έλεος του Θεού να μήν με αφήσει. Έχω βέβαια τόν πνευματικό μου, αλλά δυστυχώς τόν βλέπω πολύ άραιά. Έχω μερικά βιβλία από τήν διδασκαλία του π. Παΐσιου. Παίρνω δύναμη βλέποντας τούς περασμούς και τίς θλίψεις που πέρασε. Στο δάσος δέν μπορεί να περιμένει κανείς βοήθεια, ούτε από τό κράτος, ούτε από τούς ανθρώπους, παρά μόνον από τόν Θεό. Ειδικά τόν χειμώνα όταν είμαι έντελώς αποκλεισμένος. Η καλύβα καλύπτεται από χιόνια για 6-7 μήνες. Η θερμοκρασία κατεβαίνει πολύ χαμηλά. Τό -40 είναι συνηθισμένο, αλλά

Στό Σιβηρικό τοπίο δέν υπάρχουν βουνά, ούτε λόφοι για να έμποδίζουν τήν θέα.

μπορεί να κατέβει και πιο κάτω. Όταν δέν φυσάει, υποφέρεται. Άν όμως φυσάει, είναι ανυπόφορο τό κρύο.

- Κυκλοφορούν εδώ άγρια ζώα. Δέν τά φοβάσαι;
- Όχι. Είναι ήρεμα και καλά μαζί μου. Δέν μου επιτίθενται. Τά ταιζώ υιόλας.
- Θά ήθελες να έλθεις κάποτε στην Έλλάδα;
- Πολύ θά τό ήθελα, ειδικά στόν Άγιον Όρος. Όμως διατάζω. Θεωρώ όχι μόνον τό Άγιον Όρος, αλλά όλη τήν Έλλάδα σαν μία αγία χώρα. Αισθάνομαι ότι σε όποιο κομμάτι τής Έλλάδας βρεθώ, θά πατήσω σ' έναν άγιο τόπο.

Σκέφτηκα: καλύτερα να μάς άκούνε παρά να μάς βλέπουν. Κοίταξα τό πρόσωπό του. Ξεχειλίξε από ευγένεια, άρχοντιά, καλοσύνη, σοβαρότητα. Προχωρήσαμε πιο πέρα. Είχε φτιάξει έναν τεράστιο σταυρό. Δίπλα μου έδειξε τήν φωλιά να είναι τερμίτη, ή όποια είχε ύψος έναμισι μέτρο.

- Τόν χειμώνα τί τρώς;
- Παστά φάρια, αποξηραμένα μανιτάρια, φρούτα του δάσους. Πηγαίνω και στό ποτάμι, σπάω τόν πάγο και πίνω φρέσκα φάρια. Είναι πάρα πολλά. Τά πιάνω με τό χέρι. Νερό πίνω είτε από τό χιόνι, είτε από τό

ποτάμι. Έχω βρει ένα σημείο που βγαίνει λιγότερο θολό.

- Πώς δέν έχεις γίνει μοναχός;
- Θεωρώ τόν εαυτό μου άνάξιο να ντυθώ τό άγγελικό σήμα. Όμως σιγά-σιγά ώριμάζει μέσα μου. Άλλά δέν βιάζομαι. Περιμένο τό θέλημα του Θεού, να δώ τί θέλει ο Θεός από μένα.
- Τί κέρδισες όλο αυτό τό διάστημα εδώ;
- Μένοντας ο άνθρωπος μόνος μπορεί να καταλάβει, να γνωρίσει τόν εαυτό του και τί δυνάμεις υπάρχουν γύρω μας. Αυτό είναι δύσκολο να τό καταλάβεις στόν κόσμο.

Γυρίσαμε πίσω. Η φωτιά έσβηνε. Η κατασρόλα κρεμασμένη σ' ένα κοντάρι, στηριζόταν σε δύο ξύλινες διχάλες. Μία θαυμάσια ύπαιθρια και πρωτόγονη κουζίνα έκανε έξαιρτικά τήν δουλειά της. Ο Βλαδίμηρος χαμογέλασε.

- Πριν από λίγες μέρες είχε χαλάσει και κάθησα να τήν φτιάξω. Τώρα κατάλαβα γιατί. Θά έρχόσαστε έσεις για να τήν χρησιμοποιήσετε... Και, έζρετε, τήν προηγούμενη νύχτα δέν είχα καθόλου ύπνο. Ίσως επειδή θά έβλεπα πνευματικούς άδελφούς! Πιστέψτε με, θεωρώ τήν έπίσκεψή σας σταθμό στην ζωή μου.

Έβγαλε από τό σακιδίο του μία εικόνα τής Παναγίας, ζωγραφισμένη από τόν ίδιο, αντίγραφο τής εικόνας που είχε ο άγιος Σεραφεΐμ του Σαρώφ.

- Θέλω να σου τήν προσφέρω, μου είπε, για να με θυμάσαι στις προσευχές σου.

Κινήσαμε για τόν δρόμο τής έπιστροφής. Ο Βλαδίμηρος μάς πήγε από άλλο μονοπάτι, για να δοΐμε τήν όμορφιά τής φύσης. Άναγκαστήκαμε να περάσουμε τρία ποταμάκια με τήν δοκιμασμένη μέθοδο του... άλματος επί κοντώ. Σε κάποιο σημείο μάς έδειξε ήχη από τήν πρώτη του καλύβα. Έπειτα από μία ώρα φτάσαμε στό αυτοκίνητο. Οί σιτιγές του άποχωρισμού πάντα δύσκολες και φορτισμένες.

- Μάλλον δέν θά ξαναβρεθούμε, αλλά να εύχηθούμε ή χάρη του Θεού να μάς αξιώσει να βρεθούμε στην βασιλεία Του.

Τά μάτια του βούρκωσαν.

- Άν προσεύχσαι, μπορεί να μάς έλεήσει ο Θεός. Είμαι άμαρτωλός και θά βρεθώ σίγουρα στην κόλαση.
- Κι εγώ για τήν κόλαση είμαι, Βλαδίμηρε. Λίγο γνωριστήκαμε, αλλά νιώσαμε να μάς συνδέει ή αγάπη του Θεού. Γι' αυτό ή άν βρεθούμε μαζί στην κόλαση, με τήν αγάπη ή κόλαση θά γίνει παράδεισος.

Μάς άσπάστηκε συγκινημένος. Προχώρησε λίγο και κοντοστάθηκε. Τό βλέμμα του, βλέμμα του ούρανοΐ. Κάτι που δέν θά ξεχάσω ποτέ. Πήρε τό σακιδίο του και έφυγε για τό άσηκτήριο. Για να ζήσει «μόνος μόνω Θεώ», παραδομένος στην αγάπη Του.